je pre posúdenie viny obžalovaných bezvýznamné, či pastvou dobytka nastala aj škoda, alebo nie a že nastalá snáď škoda odhadnutá nebola. — — —

Preskúmajúc túto trestnú vec na základe zmätočných sťažností obžalovaných, zbadal najvyšší súd z úradnej moci toto:

Súdy nižších stolíc kvalifikovaly trestný čin obžalovaných, spáchaný dňa 2. mája 1935, jednak ako prečin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a jednak ako prečin bezprávneho privlastnenia podľa § 368 tr. z., ktorý spáchali tak, že keď robotníci viedli zabavené kone na rozkaz mestského hospodára M. na mestský dvor, obžalovaní násilím vytrhli povraz z rúk robotníkov a kone odviedli domov, pri čom obžalovaný A. M-ovi aj nebezpečne vyhrožoval.

Nešlo tu tedy o dva samostatné trestné činy, súce v materiálnom súbehu podľa § 96 tr. z., ale v dôsledku jednotnosti skutkovej podstaty len o prečin násilia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL: 1914, ktorým v súdenom prípade je absorbovaná skutková podstata miernejšieho prečinu podľa § 368 tr. z. Preto sa mýlily súdy nižších stolíc v neprospech obžalovaných, keď čin kvalifikovaly okrem prečinu násilia proti orgánu vrchnosti i samostatne ako prečin podľa § 368 tr. z. Je tu tedy dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. p., na ktorý treba hľadeť z povinnosti úradnej v smysle posl. odst. § 385. Preto najvyšší súd pokračoval podľa 1. odst. § 33 por. nov. a pominul kvalifikáciu podľa § 368 tr. z.

Čís. 6095.

K §§ 324, 335 tr. ř.

Není předpisu, který by stranám v porotním řízení ukládal, aby své přednesy a návrhy adresovaly porotnímu soudnímu sboru nebo lavici porotců. I když byl přednes nebo návrh adresován nesprávně, platí té z uvedených dvou složek porotního soudu, která je po zákonu povolána vzíti jej na vědomí a za podklad svých dalších procesních úkonů.

Po přečtení otázek porotcům nelze od obžaloby ustoupiti ani výslovně, ani mlčky opominutím návrhů podle § 335, věta prvá tr. ř.

(Rozh. ze dne 8. ledna 1938, Zm I 687/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem násilného smilstva podle § 127 tr. z., zločinem zprznění podle § 128 tr. z. a přestupkem podle § 516 tr. z.

Z důvodů:

Pokud zmateční stížnost tvrdí, že pro odsouzení scházela obžaloba podle zákona potřebná [§ 344, č. 10, písm. c) tr. ř.], nepokouší se popírati správnost protokolu o hlavním přelíčení, že porotci rozhodli o otáz-

kách jim na podkladě pravoplatné obžaloby daných po předcházejícím návrhu státního zástupce, aby položené jim otázky kladně zodpověděli. Nedostatek řádné obžaloby shledává zmateční stížnost pouze ve stilisaci návrhu, kterým se prý veřejný žalobce dožadoval spravedlivého potrestání nikoli na soudním sboru, nýbrž výslovně na porotcích.

V § 335 tr. ř. předepsaný návrh státního zástupce co do trestního ustanovení, jehož se má použíti, není protokolován ve znění tvrzeném ve zmateční stížnosti. Podle protokolu navrhl žalobce po přečtení výroku poroty odsouzení obžalovaného podle obžaloby. Než i kdyby byl žalobce pronesl návrh svůj těmi slovy, jak je ve stížnosti uplatňováno (»Dámy a páni porotci! Soudili jste spravedlivě. Žádám vás, abyste nyní obžalovanému dali také spravedlivý trest«), nebylo by lze v postupu tom shledati nedostatek návrhu podle § 335 tr. ř. předepsaného. Porotní soud skládá se ze dvou složek, porotního sboru soudního a lavice porotců (§ 300 tr. ř.). Předpisy trestního řádu rozdělují sice soudní pravomoc mezi lavici porotců a soudní dvůr, avšak zákon neobsahuje předpisu, jenž by stranám ukládal, aby své přednesy a návrhy adresovaly na jednu či druhou ze jmenovaných složek porotního soudu (§§ 324, 335 tr. ř.). Proto každé prohlášení žalobcovo stejně jako obžalovaného nebo soukromého účastníka, učiněné před porotním soudem, dlužno vykládati jedině podle jeho obsahu, bez ohledu, ke komu navrhovatel v dotyčném okamžiku promlouvá či se obrací. Platí tomu, kdo po zákonu je povolán vzíti je na vědomí a za podklad svých dalších procesuálních úkonů. Že pak veřejný žalobce učinil návrh na uložení trestu (ve smyslu § 335 tr. ř.), to stížnost sama přiznává. Nemohly tedy nastati důsledky ve prospěch obžalovaného, jak dovozuje zmateční stížnost. Ostatně podle § 324 tr. ř. nelze po přečtení otázek od obžaloby ustoupiti, takže státní zástupce tak nemůže učiniti ani výslovným prohlášením, tím méně mlčky opominutím příslušného návrhu. Rozhodnutí býv. nejvyššího vídeňského soudu č. 13.601 (Nowak čís. 775), jehož se zmateční stížnost dovolává a jehož skutkový podklad nesprávně reprodukuje, se týká s o u k r o m é h o žalobce v ř í z e n í p ř e s t u p k o v é m se zřetelem na § 46 tr. ř., takže nelze jeho důsledky vztahovati na souzený případ, kdyžtě tu platí jiné procesní předpisy.

Čís. 6096.

V prípadoch § 8, odst. 4 zákona o trestnom súdnictve nad mládežou je použitie mimoriadneho práva zmierňovacieho (§ 92 tr. zák.) neprípustné.

(Rozh. zo dňa 8. januára 1938, Zm IV 488/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. ml. a spol. pre zločin vraždy zmätočnú sťažnosť obhájcu obvineného mladistvého A. čiastočne odmietol a čiastočne zamietol.